

ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ο παπαγάλος πέταξε

ΚΕΔΡΟΣ

Γιώργος Οικονόμου: *Ο παπαγάλος πέταξε*

ISBN 978-960-04-5088-0

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη

Επιμέλεια-Διόρθωση: Παναγιώτα Κασβίκη

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Γιώργος Οικονόμου, 2020*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2020*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ

Πρωινό ξύπνημα

«Τα τσιγάρα, τα ποτά και τα ξενύχτια έχουν κλείσει τα καλύτερα τα σπίτια», τραγουδάει με παράπονο, από τη δεκαετία του 1990, ο λαϊκός βάρδος. Μολονότι αναγνωρίζω την ιδιαιτερότητα της πονεμένης και κλαψιάρικης φωνής του, το όνομά του μου διαφεύγει. Δεν ακούω το συγκεκριμένο είδος μουσικής, ωστόσο είναι αδύνατον να το αποφύγω. Τα ραδιόφωνα το επιβάλλουν στα αυτιά των ακροατών ακολουθώντας τις κατευθυντήριες γραμμές των δισκογραφικών και των διαφημιστικών εταιριών. Από την άλλη, οι ακροατές το δέχονται παθητικά, οπότε τόσο πιο πολύ ζητούν να το ακούσουν ξανά και ξανά. Είναι κι αυτός ένας τρόπος για να δημιουργηθεί ένας φαύλος κύκλος γύρω από το εύκολο και γρήγορο χρήμα.

Με αυτές τις σκέψεις άνοιξα τα μάτια μου στις εννέα και κάτι το πρωί, παρά το γεγονός ότι ήταν Σάββατο και άρα μια καλή ευκαιρία για να ξεκουραστώ περισσότερο. Στην απέναντι πολυκατοικία, στον πεζόδρομο της Γεωργίου Σταύρου, μένει ένας «σκυλάς». Αυτό τον χαρακτηρισμό τον έμαθα στα χρόνια του γυμνασίου, από έναν καθηγητή που άκουγε αποκλειστικά κλασική μουσική και οποιοδήποτε άλλο είδος το συμπεριλάμβανε στην κατηγορία «σκυλάδικο». Τα μουσικά ακούσματα του γείτονά μου, λοιπόν, ανήκουν σε αυτή τη συνομοταξία.

Από τις αρχές της άνοιξης, όταν η καλοκαιρία ζεσταίνει τις πρώτες μέρες του Μαρτίου, ο γείτονας ανοίγει τις μπαλκονόπορτες και τραγουδά οτιδήποτε αναπαράγεται από το ραδιόφωνο ή περιλαμβάνεται στα cd που χαρίζονται απλόχερα από τις κυριακάτικες εφημερίδες. Θα στοιχημάτιζε κανείς πως το έχει βάλει σκοπό να τον ακούει ολόκληρη η γειτονιά. Μάλιστα, επαναλαμβάνει με εκνευριστική επιμονή τα ίδια και τα ίδια τραγούδια, και φυσικά έχει καταφέρει να μάθει νεράκι όλους τους στίχους. Το χειρότερο, όμως, είναι πως εξαιτίας της επανάληψης μαθαίνω κι εγώ τα τραγούδια.

Προς αντίδραση όλων όσων υπέφεραν τα αυτιά μου, σηκώθηκα από τον καναπέ του σαλονιού, όπου είχα αποκοιμηθεί, βούτηξα από τη βιβλιοθήκη τον δίσκο των Ρανλον's Dog με τίτλο *Pampered menial*, τον τοποθέτησα ευλαβικά στο πικάπ και ακούμπησα τη βελόνα πάνω στο περιστρεφόμενο βινύλιο. Το συγκεκριμένο άλμπουμ παραμένει, σύμφωνα με το γούστο μου, ένα από τα καλύτερα των τελευταίων πενήντα ετών. Η αίσθηση των τραγουδιών «Julia» και «Late November» είναι ανεπανάληπτη παρά το γεγονός ότι ο δίσκος ηχογραφήθηκε πριν από σαράντα και πλέον χρόνια.

Δυνάμωσα τον ήχο, προσπαθώντας να τσιγκλήσω τον γείτονά μου και να εξαλείψω τις μουσικές συχνότητες που παράγονταν από το δικό του διαμέρισμα. Από την πρώτη μέρα που είχε μετακομίσει, τρεις μήνες νωρίτερα, είχε δημιουργηθεί μια κόντρα μεταξύ μας, με σουρεαλιστικά και κωμικά στοιχεία, δίχως υβριστικούς διαλόγους και κατά μέτωπο απειλές. Η διένεξή μας είχε παραμείνει σε μουσικό επίπεδο και μάλιστα φαίνεται πως διασκέδαζε και τους υπόλοιπους γείτονες, καθώς δεν είχαμε δεχτεί ποτέ συστάσεις ή καταγγελίες από την πλευρά τους.

Η μέρα είχε ξεκινήσει αλλόκοτα, η ηρεμία μου είχε διαταραχτεί. Έπρεπε να βρω τα πατήματά μου, καθώς ένιωθα έντονη

τη σωματική κούραση της προηγούμενης νύχτας. Είχαν περάσει δύο μήνες από τότε που είχαν ξεκινήσει τα ραντεβουδάκια με την Ηλιάνα, άλλοτε για καφέ, για ποτό, ενίοτε για σινεμά ή για βόλτα στην παραλία της Θεσσαλονίκης. Την προηγούμενη, την είχα υποδεχτεί για πρώτη φορά στον προσωπικό μου χώρο. Είχα φροντίσει από νωρίς το απόγευμα να προετοιμάσω ένα κατάλληλο κλίμα, με την ελπίδα ότι επιτέλους θα εκδήλωνε το ερωτικό της ενδιαφέρον για μένα. Έτσι και έγινε.

Αρχικά είχαμε συναντηθεί έξω. Είχαμε κάνει μια σύντομη βόλτα στην αγορά και είχαμε καθίσει για καφέ σε ένα μακρόστενο μπαράκι επί της οδού Γρηγορίου Παλαμά. Λίγο πριν από το κλείσιμο των καταστημάτων, της είχα προτείνει να συνεχίσουμε τη βραδιά μας στο διαμέρισμά μου, για να ακούσουμε μουσική και να απολαύσουμε ένα ποτό. Εκείνη είχε ζητήσει ένα τζιν, με τόνικ και στυμμένο λεμόνι. Στον εαυτό μου είχα σεβρίρει ούισκι σε χαμηλό ποτήρι, χωρίς πάγο.

Είχαμε μιλήσει για την αναπάντεχη γνωριμία μας στα γραφεία της εφημερίδας *Ερμής*. Είχα βρεθεί εκεί στο πλαίσιο της έρευνας μιας υπόθεσης – της πρώτης μου ποινικής υπόθεσης σε συνεργασία με την Ελληνική Αστυνομία. Η Ηλιάνα θυμόταν σχεδόν ολόκληρη τη στιχομυθία μας κατά τη σύντομη επαφή μας. Εξακολουθούσε να εργάζεται ως γραμματέας εκεί, παρότι δεν ήταν ευχαριστημένη από το εργασιακό περιβάλλον. Είχε σπουδάσει Πολιτικές Επιστήμες στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, αλλά δεν είχε καταφέρει να ασχοληθεί με το αντικείμενο.

Στο δεύτερο ποτό, μια γλυκιά ζάλη είχε κυριεύσει τα σώματά μας, που είχαν αρχίσει να χαλαρώνουν και να αναζητούν το ένα το άλλο. Τα χάρδια στα χρυσαφένια της μαλλιά είχαν γίνει σταδιακά πιο τολμηρά και σύντομα είχαμε βρεθεί να απολαμβάνουμε έντονες στιγμές ηδονής μέχρι τις τρεις τα ξημερώματα. Παρότι της είχα προτείνει να μείνει για να κοιμηθούμε μαζί, εκεί-

νη, αγνοώντας το περασμένο της ώρας, είχε προτιμήσει να επιστρέψει στο σπίτι της. Δεν ήθελα να την πιέσω περισσότερο. Είχα πάρει τα μαθήματά μου από παλαιότερες σχέσεις μου, που η επιμονή και η υπερβολική μου εξωστρέφεια είχαν φέρει τα αντίθετα από τα επιθυμητά αποτελέσματα.

Και εκεί που είχα πιστέψει ότι θα απολάμβανα τον ύπνο μου χωρίς ενοχλήσεις από ξυπνητήρια και τηλέφωνα, ξύπνησα απότομα, Σάββατο πρωί, υπό τους ήχους του λαϊκού άσματος. «Δεν βαριέσαι», σκέφτηκα, «είναι και μια καλή αφορμή για να απολαύσω ένα φλιτζάνι καφέ και, κυρίως, το πρώτο τσιγάρο της ημέρας μετά μουσικής». Το τελευταίο διάστημα το είχα γυρίσει στα στριφτά. Παραμύθιαζα τον εαυτό μου πως ο καπνός ήταν πιο γευστικός. Αν μη τι άλλο, το στριφτό ήταν πιο οικονομικό, χώρια που δεν έμπαινα στον πειρασμό να καπνίσω περισσότερα τσιγάρα κατά τη διάρκεια της μέρας. Είναι γεγονός πως όταν έχεις το πακέτο εύκαιρο στην τσέπη του μπουφάν σου ή στο τσαντάκι σου, εύκολα ανάβεις το ένα τσιγάρο μετά το άλλο.

Στην τρίτη τζούρα συνειδητοποίησα ότι δεν είχα καπνίσει ούτε ένα τσιγάρο μετά το παθιασμένο μας σμίξιμο με την Ηλιάνα. Η διαπίστωση με παραξένεψε και αποφάσισα να το συζητήσω με την ψυχοθεραπεύτριά μου, στο επόμενο ραντεβού μας.

Η πρώτη πλευρά του δίσκου είχε τελειώσει και η βελόνα είχε επιστρέψει στην αρχική θέση αναμονής. Τη στιγμή που σηκώθηκα για να αλλάξω πλευρά, το βλέμμα μου έπεσε στο ψηφιακό ρολόι που βρισκόταν στη βιβλιοθήκη με τα βινύλια. Η ώρα ήταν έντεκα και έντεκα λεπτά. Δευτερόλεπτα μετά άρχισα να κουνιέμαι μαζί με την πολυκατοικία, ενώ στα αυτιά μου έφτανε μια υπόκωφη βοή. Ταράχτηκα. «Σεισμός!» φώναξα όρθιος, στη μέση του σαλονιού, σαν να ξόρκιζα το κακό. Η διάρκεια του σεισμού ήταν μικρή, σε αντίθεση με την έντασή του, η οποία έμοιαζε να αγγίζει τα 5 Ρίχτερ. Πριν ολοκληρωθεί το φαινόμενο – το κτίριο συνέχιζε να

δονείται στους ρυθμούς της σεισμικής δραστηριότητας – χτύπησε το τηλέφωνο.

Στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν η μητέρα μου. Καταφανώς αναστατωμένη – όχι πάντως από τον σεισμό – με ενημέρωσε με σπασμένη φωνή πως κατευθυνόταν με ασθενοφόρο σε ιδιωτική κλινική του Πανοράματος συνοδεύοντας τον πατέρα μου, που πιθανότατα είχε υποστεί έμφραγμα του μυοκαρδίου. Προσπάθησα να τη συνεφέρω και τη διαβεβαίωσα πως θα βρισκόμουν πολύ σύντομα κοντά τους. Εξάλλου, ήμουν ο μόνος από την οικογένεια που μπορούσε να συνδράμει με τη φυσική του παρουσία, δεδομένου ότι η αδελφή μου ζούσε στη Γλασκόβη.

Μέσα στον πανικό και στον απόηχο του σεισμού, ολοκλήρωσα ταχύτατα την κλήση, πέταξα το κινητό στον καναπέ και άρχισα να ετοιμάζομαι με γοργούς ρυθμούς. Την ώρα που προσπαθούσα να φορέσω το παντελόνι μου, σκόνταψα και κρατήθηκα από το καλοριφέρ, αποφεύγοντας τη βέβαιη πτώση μου στο πάτωμα. Ταυτόχρονα μουρμούρισα επικαλούμενος την τύχη μου, με τα γνωστά ρήματα και κοσμητικά επίθετα που τη στολίζω όταν πρόκειται για κακοτυχία. Έριξα επάνω μου ό,τι είχα πρόχειρα παρατημένο στον καλόγερο του διαδρόμου, άρπαξα κινητό, τσαντάκι, κλειδιά και βγήκα από το διαμέρισμα κλειδώνοντας την πόρτα πίσω μου. Ήμουν έτοιμος να ξεκινήσω έναν αγώνα δρόμου μέχρι την πιάτσα των ταξί, που βρίσκεται στη συμβολή των οδών Μητροπόλεως και Κούσκουρα, απέναντι από τη Μητρόπολη της Θεσσαλονίκης. Βγαίνοντας από την πολυκατοικία με τον αριθμό 13 αντιλήφθηκα αμέσως την αναστάτωση που επικρατούσε στον πεζόδρομο της Αγίας Σοφίας. Υπέθεσα ότι οφειλόταν στον σεισμό, μέχρι που το βλέμμα μου έπεσε στη διάβαση των πεζών, στην οδό Τσιμισκή. Μπροστά στον υπό κατασκευή πεζόδρομο κείτονταν ένας οδηγός μηχανής χωρίς τις αισθήσεις του.

Μέχρι να στρέψω το κεφάλι μου προς τη ροή των οχημάτων, στην αντίθετη πλευρά του δρόμου είχαν καταφτάσει δύο περιπολικά της αστυνομίας για να διευθετήσουν την κίνηση και να διευκολύνουν το ασθενοφόρο που είχε έρθει για να φροντίσει τον τραυματία. Χωρίς να ζητήσω πληροφορίες για τα αίτια του δυστυχήματος και με την αγωνία μου να κορυφώνεται για την εξέλιξη της υγείας του πατέρα μου, διέσχισα κάθετα τον δρόμο και ακολούθησα το έκτακτο πρόγραμμα μου.

Δύο λεπτά αργότερα, άνοιγα την πόρτα του πρώτου ταξί που βρισκόταν στην πιάτσα, τηρώντας απαρέγκλιτα την εθιμική διαδικασία και παρά το γεγονός ότι το δεύτερο όχημα, μάρκας Μερσεντές, μου είχε γυαλίσει στο μάτι. «Όπως και να έχει το θέμα, πληρώνω που πληρώνω, γιατί να μη νιώσω λίγο τη χαρά της χλιδής;» αναρωτήθηκα, αλλά άφησα τη χαρά για άλλη στιγμή.

«Καλή σας ημέρα. Στην κλινική Άγιος Λουκάς, στο Πανόραμα», απευθύνθηκα φανερά αναστατωμένος στον μεσήλικα οδηγό, ο οποίος ήταν έτοιμος να ξεκινήσει πριν προλάβω καν να κλείσω την πόρτα.

«Καλημέρα. Φύγαμε».

Από την πρώτη στιγμή ο οδηγός μου έκανε θετική εντύπωση. Και δεν διαψεύστηκα. Όπως αποδείχθηκε στη συνέχεια, ήταν ένας ευγενικός οικογενειάρχης.

«Μάθατε κάτι για το δυστύχημα που συνέβη πιο πάνω;» τον ρώτησα. Ήθελα να μάθω πληροφορίες για το περιστατικό.

«Μας ενημέρωσε μόλις το κέντρο. Δυστυχώς τέτοια περιστατικά συμβαίνουν καθημερινά», απάντησε και έκανε τον σταυρό του.

Ήμασταν στο φανάρι, έξω από τη Μητρόπολη, τον ναό του Γρηγορίου Παλαμά, και το σταυροκόπημα ταίριαζε γάντι με την κατάσταση. Ο ναός και τα γραφεία φρουρούνταν περιμετρικά εδώ και πέντε μέρες από δυο διμοιρίες των ΜΑΤ. Οι ακραίες δηλώσεις

του Μητροπολίτη για τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων είχαν προκαλέσει το τελευταίο διάστημα την οργή αρκετών ανθρώπων. Το ποτήρι είχε ξεχειλίσει και εξαγριωμένοι κάτοικοι είχαν αρχίσει ημερήσιες καταδρομικές επιθέσεις πετώντας μπογιές και πέτρες στο κτίριο και στον προαύλιο χώρο του ναού. Και κάπου εκεί, η λογική είχε δώσει τη θέση της στο παράλογο και είχαμε βρεθεί να περιφρουρείται το ιερατείο.

«Τον σεισμό τον καταλάβατε;» Συνέχισα τις ερωτήσεις, προσπαθώντας να καλύψω την αγωνία μου για την υγεία του πατέρα μου και να κάνω πιο ευχάριστη τη διαδρομή μέχρι το Πανόραμα.

«Και αυτό τον κατάλαβα. Οι πρώτες πληροφορίες από το Δημοτικό Ραδιόφωνο κάνουν λόγο για 5,1 Ρίχτερ».

Με μια γρήγορη ματιά προς το ράδιο του ταξί επιβεβαίωσα πως ήταν κουμπωμένο στον Fm 100.

«Είχε καιρό να μας κάνει τόσο δυνατό σεισμό», είπα. «Φαντάζομαι να είναι ο κύριος».

Στην πραγματικότητα ήλπιζα να είναι ο κύριος και ο τελευταίος, γιατί δεν τα πήγαινα ιδιαίτερα καλά με τα κουνήματα.

«Συνηθισμένα τα καράβια στις φουρτούνες».

Έδειχνε να μην πτοείται από τις σεισμικές δονήσεις. Αντιθέτως έμοιαζε να το διασκεδάζει. Η αλήθεια είναι ότι η Θεσσαλονίκη είχε δοκιμαστεί στον μεγάλο σεισμό του 1978 και, παρά το γεγονός ότι τότε ήμουν βρέφος, οι μετέπειτα περιγραφές συγγενών και φίλων και τα κατά καιρούς αφιερώματα στον Τύπο με είχαν βοηθήσει να σχηματίσω ξεκάθαρη εικόνα για τα γεγονότα εκείνης της εποχής. Για τους μεγαλύτερους σε ηλικία, ήταν οπωσδήποτε μια εμπειρία που δεν διαγράφεται εύκολα από τη μνήμη, ειδικά για εκείνους που είχαν να αντιμετωπίσουν ανθρώπινες απώλειες αλλά και υλικές ζημιές.

Η κουβέντα με τον ταξιτζή επικεντρώθηκε σε θέματα της επικαιρότητας και της οικονομικής κρίσης που μάστιζε τη χώρα, για

τα αλληπάλληλα μνημόνια και τις περικοπές σε μισθούς και σε συντάξεις. Σε τέτοιους είδους συζητήσεις προσπαθώ να είμαι συγκρατημένος και να μην αναφέρομαι σε κόμματα, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν έχω συγκεκριμένη θέση για τις πολιτικές εξελίξεις.

Από την πολλή κουβέντα φτάσαμε στην κλινική δίχως να καταλάβω πώς πέρασε η ώρα. Ο οδηγός του ταξί, το όνομα του οποίου δεν έμαθα ποτέ, ευχήθηκε τα καλύτερα για την υγεία του πατέρα μου την ώρα που έκλεινα την πόρτα του συνοδηγού. Λίγα λεπτά αργότερα, βρίσκoμουν στον τρίτο όροφο της καρδιολογικής πτέρυγας. Εκεί συνάντησα τη μητέρα μου, εμφανώς πιο ήρεμη.

Είχε ήδη βγει ο καρδιολόγος από τον θάλαμο και την είχε ενημερώσει πως η υγεία του πατέρα μου δεν διέτρεχε κίνδυνο, σύμφωνα με τα πρώτα ιατρικά αποτελέσματα. Όπως αποδείχθηκε, είχαν δημιουργηθεί οι συνθήκες έμφραξης μίας από τις βασικές αρτηρίες της καρδιάς που είχαν προκαλέσει ένα ήπιο έμφραγμα του μυοκαρδίου, το οποίο είχε αντιμετωπιστεί άμεσα με μπαλονάκι. Τέτοια περιστατικά συνέβαιναν τόσο συχνά, ώστε έτειναν να γίνουν ρουτίνα για τους γιατρούς. Μισή ώρα αργότερα, η μητέρα μου μπήκε στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας και εγώ με τη σειρά μου αποχώρησα από την κλινική, αφού βεβαιώθηκα πως όλα ήταν υπό έλεγχο και δεν ήμουν πλέον χρήσιμος εκεί, τουλάχιστον ως φυσική παρουσία.

Επέστρεψα στο διαμέρισμά μου λίγο μετά τις τρεις το μεσημέρι. Άργησα αρκετά, γιατί επέλεξα να πάρω το λεωφορείο με τον αριθμό 58. Λίγο το άστατο ωράριο του ΟΑΣΘ, λίγο η κίνηση στους δρόμους, λίγο ο βαριεστημένος οδηγός, η διαδρομή μέχρι το κέντρο της πόλης διήρκεσε πενήντα πέντε λεπτά. Δεν ένιωσα καμία έκπληξη. Η αστική συγκοινωνία ήταν, είναι και θα είναι μια νοσηρή κατάσταση που πληγώνει τους κατοίκους.

Στο μεταξύ ενημερώθηκα από τις ειδησεογραφικές ιστοσελίδες για το τροχαίο δυστύχημα που είχε σημειωθεί κοντά στο σπίτι μου. Το δυσάρεστο γεγονός της υπόθεσης ήταν πως ο μοτοσικλετιστής υπέκυψε στα τραύματά του κατά τη διακομιδή του στο εφημερεύον νοσοκομείο. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα μια βαθιά θλίψη. Η σκέψη μου μεταπήδησε στην ευχάριστη εξέλιξη της υγείας του πατέρα μου. Μία ζωή χάθηκε, μία ζωή σώθηκε. Μάλλον ήταν μια παράξενη αλληλουχία γεγονότων, μέρος της ισορροπίας του σύμπαντος. Κάπως έτσι εξηγώ τις συμπτώσεις της καθημερινότητας.

Ανάμεσα σε όλες τις ειδήσεις διάβασα ακόμα μία, για την αυτοκτονία ενός σαραντάχρονου στο κέντρο της πόλης. Το περιστατικό συνέβη επί της οδού Παλαιών Πατρών Γερμανού. Ο αυτόχειρας πήδηξε από το μπαλκόνι του έβδομου ορόφου της πολυκατοικίας όπου διέμενε. «Άραγε όντως ο σκοπός του ήταν η αυτοκτονία ή έχασε την ισορροπία του την ώρα του σεισμού και έπεσε στο κενό;» αναρωτήθηκα. «Αυτοκτόνησε ή “τον αυτοκτόνησαν”;» Δεν μπορούσα να μη σκέφτομαι όλα τα ενδεχόμενα. Είχα το μικρόβιο του ντετέκτιβ. Επίσης δεν θα μου φαινόταν παράλογο ο αυτόχειρας να είχε θέσει τέλος στη ζωή του λόγω χρεών προς το δημόσιο.

Συνέχισα να διαβάζω τις ειδησεογραφικές ιστοσελίδες. Ήθελα να ενημερωθώ για την εξέλιξη του σεισμού. Σύμφωνα με τα λεγόμενα των σεισμολόγων, έμοιαζε αυτός να ήταν ο κύριος σεισμός. Το επίκεντρο της σεισμικής δόνησης είχε εντοπιστεί στην περιοχή του Ωραιοκάστρου, στο δυτικό τμήμα των προαστίων της πόλης, αλλά το μεγάλο εστιακό βάθος είχε συντελέσει στην ήπια εκδήλωση του φαινομένου. Δηλαδή δεν είχαν προκύψει προβλήματα στο ευρύτερο πολεοδομικό συγκρότημα ούτε και στον νομό Θεσσαλονίκης. Πέρα από μερικούς απεγκλωβισμούς ανθρώπων από ανελκυστήρες σε παλαιές οικοδομές, που είχε αναλάβει η

Πυροσβεστική Υπηρεσία, όλα τα υπόλοιπα ήταν άνευ ιδιαίτερης σημασίας.

Με αυτά και με εκείνα, συνειδητοποίησα πως δεν είχα βάλει τίποτα στο στόμα μου μέχρι εκείνη την ώρα, παρά μόνο τον πρωινό καφέ. Ευθύς αμέσως σηκώθηκα από την καρέκλα και κατευθύνθηκα στην κουζίνα για να ετοιμάσω ένα πρόχειρο γεύμα. Θυμήθηκα πως η Ηλιάνα ήταν καλεσμένη σε έναν γάμο, οπότε δεν θα βρισκόμασταν το απόγευμα. Δεν θα τη συνόδεα, επίσης, γιατί η σχέση μας ήταν πρόσφατη και κανείς από τους δυο μας δεν ένιωθε άνετα στην προοπτική μιας κοινής μας εμφάνισης σε γάμους και βαπτίσεις. Βέβαια, ομολογώ ότι βαριέμαι οικτρά τους γάμους και ό,τι συνεπάγεται όλη αυτή η φιέστα, τουλάχιστον για τα ελληνικά δεδομένα.

Είχα αποφασίσει να απολαύσω τη μοναξιά μου με μόνη παρέα το καλό φαγητό και ακόμα πιο καλή μουσική. Η γαστρίμαργική μου διαστροφή όμως ήταν αναγκασμένη να προσαρμοστεί στα περιορισμένα υλικά που διέθετα εντός και εκτός ψυγείου. Σε μια κατσαρόλα έβρασα νερό για να ετοιμάσω λίγες πένες και σε ένα τηγάνι μαγείρευσα καραμελωμένα κρεμμύδια και μανιτάρια, δυστυχώς κονσέρβας. Στο γρήγορο αυτό πιάτο πρόσθεσα μια πινελιά μελιού, ένα ποτήρι λευκό κρασί και λίγη κρέμα τυριού, ώστε να αποκτήσει ιδιαίτερη υφή και ήπια γεύση.

Έπειτα από περίπου είκοσι λεπτά είχα αράξει στην πολυθρόνα υπό τους ήχους των Police, ακούγοντας έναν από τους ωραιότερους δίσκους τους με τον τίτλο *Synchronicity*. Ενώ απολάμβανα το γεύμα μου, συνειδητοποίησα πως είχα ξεχάσει να περάσω από το γραφείο μου. Είχα αφήσει εκεί τους φακέλους της υπόθεσης που είχα αναλάβει την προηγούμενη εβδομάδα. Είχα σκοπό να τους μελετήσω το Σαββατοκύριακο στο σπίτι. Απέφευγα να εργάζομαι στην έρημη οδό Ερνέστου Εμπράρ τις απογευματινές ώρες και τις αργίες.

Σηκώθηκα, λοιπόν, βαρυστομαχιασμένος από τα μακαρόνια,

φόρεσα αθλητικά παπούτσια και βγήκα από το διαμέρισμα παίρνοντας τον δρόμο προς τα άνω Λαδάδικα. Είχε σχεδόν σουρουπώσει, ιδανική ώρα για βόλτα στην πόλη, ακόμα και αν κάποιος τη συνδυάζει με δουλειά. Κάτι τέτοιες στιγμές σκέφτομαι ότι δικαίως η Θεσσαλονίκη αποκαλείται ερωτική πόλη. Η χαλαρότητα που αποπνέουν οι δρόμοι και τα στενά της, κυρίως τα Σαββατοκύριακα, αφήνει να αναδυθεί ο κρυμμένος ρομαντισμός της. Αυτή η χαλαρότητα, που τείνει να περάσει στη σφαίρα του μύθου, έλκει την καταγωγή της από το μακρινό παρελθόν της πολυπολιτισμικής ευμάρειας της Θεσσαλονίκης. Μολονότι η αγορά της πόλης δεν έκλεινε ποτέ, την Παρασκευή, το Σάββατο και την Κυριακή λειτουργούσε σε ήπιους ρυθμούς. Εκείνο το τριήμερο εναλλάσσονταν οι αργίες του δυναμικού της που αποτελούνταν από ανθρώπους διαφορετικής εθνικής καταγωγής και θρησκείας, οπότε η πόλη λειτουργούσε με μια ρυθμική χαλαρότητα αξιοζήλευτη μέχρι τη σύγχρονη εποχή.

Διέσχιζα την οδό Ερμού, κοντά στο ύψος της Αριστοτέλους, όταν δέχτηκα κλήση στο κινητό μου από τον Νίκο Παππά, τον Διευθυντή Ασφάλειας της Θεσσαλονίκης. Είχαμε να μιλήσουμε από την προηγούμενη συνεργασία μας.

«Φάνη, καλησπέρα. Πώς είσαι; Έχουμε καιρό να τα πούμε».

«Γεια σου, Νίκο. Είμαι μια χαρά. Φτάνω σε λίγο στο γραφείο μου. Εσύ πώς τα πας;»

«Μια χαρά κι εγώ. Αν δεν έχεις σημαντικό λόγο να βρίσκεσαι στο γραφείο σου, σε περιμένω στο γνωστό μέρος», είπε χωρίς περιστροφές.

«Βεβαίως. Θέλω, όμως, να περάσω πρώτα για τρία λεπτά, στην κυριολεξία, από την Εμπράρ».

Η αλήθεια είναι πως δεν μου αρέσει να παρακάμπω ή να μεταθέτω χρονικά αποφάσεις τις οποίες έχω ήδη λάβει, διότι μετά σέρνονται στον χωροχρόνο της αναβλητικότητας.

«Σε περιμένω, λοιπόν. Θα τα πούμε από κοντά», είπε και έκλεισε το τηλέφωνο.

Δέκα λεπτά αργότερα, αφού είχε προηγηθεί ένας αγώνας ταχύτητας μέχρι το γραφείο, περνούσα το κατώφλι της Ασφάλειας στο αστυνομικό τμήμα της πλατείας Δημοκρατίας επί της οδού Δωδεκανήσου. Ανέβηκα, ως συνήθως από το κλιμακοστάσιο, στον τέταρτο όροφο, αφού πρώτα ο αστυνομικός φρουρός στην είσοδο έλεγξε τα στοιχεία της ταυτότητάς μου. Φτάνοντας λαχανιασμένος στο πλατύσκαλο, μπήκα στη μεγάλη αίθουσα με τα γραφεία των αστυνομικών και κατευθύνθηκα στο βάθος, προς το γραφείο του Νίκου. Εντός του χώρου, σε μία από τις δύο καρέκλες, συμμετρικά τοποθετημένες μπροστά από το πολυτελές έπιπλο του διευθυντή, καθόταν ένας αστυνομικός, ο οποίος μου έγνεψε καθώς έκλεινα την πόρτα πίσω μου.

«Καλώς τον. Πέρασε, Φάνη», με χαιρέτησε εγκάρδια ο Νίκος.
«Καλησπέρα. Καλώς σας βρίσκω».

«Φάνη, να σου συστήσω τον αγαπητό συνάδελφο και υποδιευθυντή Ασφάλειας, Γιώργο Αγγέλου. Γιώργο, ο Φάνης Ντούρος είναι πολύ καλός φίλος και εξαιρετικός ντετέκτιβ».

Ανταλλάξαμε χειραψίες και κάθισα στην ελεύθερη καρέκλα.

Ο Νίκος φρόντισε να ενημερώσει τον Αγγέλου για την προηγούμενη συνεργασία που είχαμε, δεδομένου ότι ο υποδιευθυντής είχε αναλάβει πρόσφατα καθήκοντα στην υπηρεσία. Είχε ζητήσει μετάθεση από το αστυνομικό τμήμα της Χαριλάου, στο οποίο υπηρετούσε επί δέκα συναπτά έτη. Ο Νίκος του εξήγησε πως είχε σκοπό να συνεχίσει τη συνεργασία μαζί μου. Ξεκαθάρισε, βέβαια, πως θα αναφερόμασταν και οι δύο σε αυτόν, πράγμα για το οποίο δεν είχα καμία αντίρρηση. Το καλύτερο, όμως, το άφησε για το τέλος.

«Αγαπητοί μου, η πτώση του σαραντάχρονου από τον έβδομο όροφο, το πρωί, δεν είναι μια απλή υπόθεση ρουτίνας. Γιώργο, αν

θες, ενημέρωσέ μας για όσα στοιχεία έχεις συλλέξει», είπε, μπαίνοντας κατευθείαν στο ψητό. Ήταν φανερό πως δεν ήθελε να χάσουμε πολύτιμο χρόνο.

«Λοιπόν, ακούστε, ο αποκαλούμενος αυτόχειρας ονομάζεται Ορέστης Εμφιετζόγλου. Εισοδηματίας και επιχειρηματίας, κατά δήλωσή του στο παρελθόν. Είχε απασχολήσει τις Αρχές για υποθέσεις σχετικές με τοκογλυφία, με ξέπλυμα μαύρου χρήματος και με προστασία νυχτερινών μαγαζιών».

Ακούγοντας τα λόγια του, κούνησα το κεφάλι με νόημα. Ήμουν εξοικειωμένος με τέτοιες υποθέσεις.

«Οπότε έχουμε λόγους να υποψιαζόμαστε πως η πτώση ίσως να μην οφείλεται σε αυτοχειρία», είπα.

Ο Νίκος εξήγησε πως η Υποδιεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών Βορείου Ελλάδος διεξήγε πολυετή έρευνα για ένα κύκλωμα εκβιαστών που δρούσε στην ευρύτερη περιοχή της βόρειας Ελλάδας. Φιλοδοξούσε πως κάποια στιγμή θα έφτανε στον πυρήνα του κυκλώματος. Και κατέληξε πως αυτή η πράξη του σαραντάχρονου είτε θα μας οδηγούσε στην πλήρη αποκάλυψη των εμπλεκομένων είτε θα θόλωνε περισσότερο τα νερά.

«Φάνη, αυτό που ζητώ από σένα είναι να ενεργήσεις ιδιωτικά στη συγκεκριμένη έρευνα», είπε ο Νίκος και ο Αγγέλου συμφώνησε.

«Μα, ούτως ή άλλως, Νίκο, με τον ίδιο τρόπο δεν συνεργαστήκαμε και την τελευταία φορά;» είπα με απορία. Δεν είχα καταλάβει τι εννοούσε.

«Σαφώς. Αλλά στην παρούσα φάση δεν θα είναι φανερή η συνεργασία μας», συμπλήρωσε με νόημα και έσφιξε τα χείλη του.

«Για να καταλάβω καλύτερα: Η ομάδα εγκληματολογικών ερευνών συνεχίζει το έργο της πάνω στο κύκλωμα των εκβιαστών και εγώ αναλαμβάνω παράλληλα, διεξάγοντας μεμονωμένη έρευνα, την υπόθεση Εμφιετζόγλου. Σωστά;» ρώτησα ευθέως.